

Een geopende deur in de hemel

Liturgiesuggesties:

Psalm 42: 1 en 2 OB

Psalm 42: 3 en 5 OB

Psalm 119: 45

Openbaring 4

Psalm 99: 1 en 2

Jesaja 6: 1-13

Psalm 99: 4 en 8

Na verkondiging: Schriftberijming 31: 1 en 2

Psalm 97: 1 en 6

*

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongelui,

Een open deur in de hemel!

Wie verlangt daar niet naar?

Dat de hemel voor je open gaat en dat God je laat zien:

"Hier ben Ik.

Hier is mijn hand.

Ik ga met je mee, hoe onzeker je levensweg ook mag zijn.

Ik heb een plan met jouw leven en met de wereld en de kerk van de Here Jezus Christus."

Een open deur in de hemel!

Een hand uit de hemel!

Dat zou toch geweldig zijn?

Het was donderdag 25 juli 2002 - bijna drie jaar geleden.

Ik zal dat moment mijn leven niet vergeten.

De artsen op de Intensive Care hebben vanmorgen hun dagelijkse ronde gedaan.

De laatste infusen gaan er uit.

Via de 'beddenplank' wordt ik op een normaal ziekenhuisbed gerold.

En om half twaalf ga ik met Nita en de kinderen naar de 'afdeling'.

Heerlijk, die éénpersoonskamer.

Voor het eerst - na bijna twee weken - zie ik weer het daglicht.

Het is een bijzonder en een emotioneel moment.

De zon schijnt op een wonderlijke manier door de wolken.

Het is alsof de hemel voor me open gaat en Gods hand naar me reikt.

Ik mag een nieuw begin maken met mijn leven.

De tranen stromen uit mijn ogen.

Wat is Hij een genadige God!

Uiteindelijk zal ik 32 dagen in het ziekenhuis moeten blijven.

Dan kom ik thuis: twee dagen voor mijn 50^e verjaardag.

Donderdag 25 juli 2002: een dag om nooit meer te vergeten!

*

Een open deur in de hemel!
Een hand van God die naar je reikt!
Voor Johannes, lieve mensen, begon het allemaal op de *dag van de Heer* (1:10).
Op de kalender lezen we dan het jaar 95 na de geboorte van Jezus Christus.
De keizer in Rome, keizer Domitianus, voelt zichzelf god en heer.
En terwijl zijn Romeinse onderdanen zich voor hem in het stof buigen, belijden de christenen: 'Jezus is Heer!'
Dat is natuurlijk vragen om moeilijkheden.

De keizer in Rome geeft het bevel om de christenen in zijn rijk te vervolgen.
De leiders van de jonge christen-gemeenten worden verbannen.
En onder hen is ook de apostel Johannes, de voorganger van de gemeente van Efeze.
Johannes wordt verbannen naar Patmos.
Een Grieks eilandje voor de kust van Klein-Azië.
Wat we tegenwoordig Turkije noemen.

De overlevering vertelt ons dat Johannes' gezicht gerimpeld is van de zorgen die hij heeft.
Zijn gezicht is verbrand door de hitte van de zon.
Zijn armen zijn verveld, zijn knieën doen zeer.
Zijn handen zijn ruw en verhard door het eelt.
Johannes op Patmos.
Een politieke gevangene - net als Nelson Mandela op Robbeneiland.

Achttien maanden lang werkt de apostel in de steengroeven. Hij sjouwt de stenen naar de haven bij de romeinse burcht.
De stenen die hij draagt zullen straks gebruikt worden voor de bouw van tempels en paleizen van de keizer.
Johannes op Patmos.
Hij zwoegt en hij schrijft.
Zelfs zijn romeinse bewakers verwonderen zich over de vastberadenheid van deze christen-jood met zijn grijze baard.
Overdag werkt hij samen met de andere gevangenen.
De avonden brengt hij door met het schrijven van brieven.
Elk vrij moment besteedt Johannes, de ziener van Patmos, om in zijn spelonkachtige cel ... de Openbaring van Jezus Christus aan het perkament toe te vertrouwen.
Als een bemoediging voor talloze christenen van toen ... en van nu.
"Om aan de dienaren van God te laten zien wat er binnenkort gebeuren moet." (1:1)

*

Openbaring.
Het woord betekent zoiets als: ontsluiting, onthulling van wat tot nu toe verborgen was.
Toen prins Willem Alexander onlangs op het stadhuis van Den Haag de geboorte van zijn dochter Alexia kwam aangeven kreeg hij voor zijn dochter een kado aangeboden.
Dat kado - een fantasiefiguur - zat verborgen onder een doek.

Het werd pas zichtbaar toen de kroonprins het doek terugsloeg en het beeldje onthulde.

Met de komst van de Here Jezus Christus - Gods Zoon - naar deze aarde ... 'onthult' God wat zijn plan is.

Zijn plan met de kerke en met de wereld.

Jezus Christus staat dan ook centraal in de Openbaring.

Hij is 'het Lam', dat Johannes - in het volgende hoofdstuk - ziet staan voor de troon van God in de hemel.

Het Lam, dat Gods testament, de boekrol van de geschiedenis mag aannemen uit de rechterhand van Hem die op de troon zit.

De toekomst van uw, jouw en mijn leven, zijn veilig geborgen in de 'handen' van dit Lam!

Want Hij heeft overwonnen.

De duivel en de dood.

*

Maar snel terug naar Johannes op Patmos.

In gedachten is hij bij de zeven gemeenten in Klein-Azië.

'Zullen ze blijven volharden in hun geloof?

Zullen ze in de geestelijke strijd van het geloof kunnen volhouden?'

Johannes hoort iets, achter zich.

En als hij zich omkeert ziet hij in een visioen ... de Here Jezus Christus als de Koning en Hogepriester.

En om Hem heen ... zeven gouden kandelaren.

Symbool voor de zeven gemeente in Klein-Azië.

In zeven korte briefjes - je kunt ze nalezen in hoofdstuk 2 en 3 - krijgen elk van deze gemeenten een persoonlijke berisping en een persoonlijke bemoediging.

Op de eerste dag van de week gaat voor Johannes de hemel open.

God maakt een opening.

God maakt een raam, een venster.

Midden in Johannes' vragen.

Midden in zijn zorgen.

Zo is God, verrassend, nabmoedigend.

Niet alleen toen.

Ook vandaag!

Ik heb het zelf zo mogen ervaren!

***

Voor de verkondiging van vanmorgen koos ik als thema:

God opent een deur in de hemel:

- als een bemoediging
- als een bewijs van zijn trouw
- als een uitnodiging om Hem te dienen.

Ad A.

“Hierna had ik een visioen.

Er stond een deur open in de hemel.

De stem die me eerder had toegesproken met het geluid van een bazuin, zei nu:

“Kom hierboven, dan laat ik je zien wat er hierna gebeuren moet.”

Op hetzelfde moment raakte ik in vervoering.

Er stond een troon in de hemel en daarop zat iemand.”

Er zijn, lieve mensen, veel dingen die we niet begrijpen.

Dingen, die gebeuren in ons persoonlijk leven, in dat van de kerk, in de wereld waarin we leven.

. Waarom wordt iemand waar ik zielsveel van hou ernstig ziek en komt misschien wel te overlijden?

. Waarom gaat het bedrijf waar ik jarenlang met plezier heb gewerkt ... failliet?

. Waarom is het zo frustrerend dat het evangelie zo weinig mensenlevens verandert?

. Waarom is er zoveel leed, gebrokenheid, zoveel lijden, zondigheid en doodsheid in en om ons heen?

Er zijn zoveel vragen.

En er zijn zo weinig antwoorden.

Door een geopende deur in de hemel, lieve mensen, wil God ons (vanmorgen) bemoedigen, moed geven.

Hij wil ons laten zien *W*ie Hij is en *h*oe Hij is.

Wat Hij wil en waar het *H*em om gaat.

Dat Hij de regie over alles in zijn handen houdt.

Dat Hij een plan, een doel heeft met de wereld waarin wij leven.

1. Daarom is het eerste dat Johannes door de open deur van de hemel ziet ... een troon.

Waar een troon is ... is een koning.

En waar een koning is ... daar wordt geregeerd.

Die troon in de hemel wil ons vertellen, bemoedigen, dat er een Koning is die regeert over Zijn schepping en over Zijn kerk.

We zijn dus niet aan ons lot of aan het toeval overgelaten.

Er is een Koning der koningen.

Hij houdt heel de wereld in Zijn handen: the whole world.

En vanaf Zijn troon regeert Hij over mens en dier.

O ja, ook in Rome zit een koning, een keizer op zijn troon.

Hij voelt zich een zoon van de goden.

Hij voelt zich als God zelf.

Johannes heeft aan den lijve de macht van die troon van Rome ondervonden.

Daardoor is hij in gevangenschap terecht gekomen.

Daarom wordt de jonge kerk in Klein-Azië verdrukt en vervolgd.

Maar ... hoe kwetsbaar is die troon.

Intriges, moordpartijen, aanslagen en oorlogen doen de troon van Rome wankelen.

Gelukkig staat de troon in de hemel - het centrum van Gods leiding, van de kerk, van de machten en van heel de schepping 'vast'.

Zo zingt de dichter van Psalm 93.
De onwankelbare troon van God, de Schepper, de Koning.

Maar liefst 75 keer wordt in de Openbaring van Johannes gesproken over een troon!
De Openbaring is het boek van de Troon.
Er vanaf die troon regeert onze God!

Dat is, lieve mensen, net zo geruststellend, net zo bemoedigend, als wanneer je in een vliegende storm, de stuurhut van een passagiersschip binnenloopt.
De meest chaotische en dramatische dingen spelen zich om dat schip af.
Maar op de brug zitten rustig de kapitein en zijn stuurlied.
Zij houden het schip op koers.
De zaak is in vertrouwde handen.
Zo regeert God ... vanaf Zijn troon ... in de hemel.

De open deur in de hemel laat ons zien dat alles wat er in onze wereld gebeurt ... niet 'toevallig' gebeurt.
God heeft een koers, een plan, een doel.
Met onze wereld, met Zijn kerk, met uw en jouw en mijn leven.
Dat mag ons moed en vertrouwen geven ... temidden van alle chaos van de wereld in en om ons heen.

***

Ad B.

2. Het tweede dat Johannes op Patmos door de open deur in de hemel ziet is: een regenboog.

Een regenboog rondom de troon van God.

Die regenboog herinnert ons natuurlijk aan de geschiedenis van Noach en zijn ark, drijvend op het water van de grote vloed.

De regenboog: symbool van het verbond tussen God en mensen.

Toen gaf God de belofte dat de aarde nooit meer vernietigd zal worden door de allesverwoestende kracht van het water.

Rondom de troon van God in de hemel ... een regenboog.

Alles in de hemel, alles bij God, herinnert aan Gods belofte van trouw.

Alles in de hemel staat in het teken van het verbond, van de trouw en de vriendschap voor Zijn mensen.

Die trouw van God wordt extra onderstreept door de kleur van de regenboog.

Smaragd - las ik ergens - is de kleur van Gods onveranderlijke trouw.

God is en blijft trouw aan wat Hij heeft beloofd.

Ondanks het feit dat wij mensen Hem zo vaak on-trouw zijn.

Dat moeten we - als we eerlijk zijn - toch erkennen.

We overtreden massaal Gods geboden.

We zijn en we blijven ... zondige mensen.

Daarom is er Gods zegen en daarom is er Gods oordeel.

Daarom is er eeuwig leven en is er de eeuwige dood.

God houdt woord.
God houdt Zijn woord.
Op Hem kun je aan.
Je weet wat je aan Hem hebt.

3. Hij is het stralende middelpunt van alles wat Johannes door de open deur in de hemel ziet.

Als een flonkerende edelsteen: jaspis en sarder.

In de kleuren: wit en rood.

Vanouds de kleuren die horen bij een koning.

Oogverblindend, schitterend, heerlijk in Zijn heiligheid.

Zo tekent Johannes ons God in Zijn koninklijke waardigheid.

Machtig in Zijn majesteit.

Heerlijk in Zijn heiligheid.

4. En om Hem heen ...

God, lieve mensen, is daar in de hemel niet alleen.

Hij is het inspirerende middelpunt, waar van alles om heen gebeurt.

a. Op 24 tronen zitten 24 oudsten.

De vertegenwoordigers van de kerk van het Oude en het Nieuwe Testament.

Er waren immers 12 zonen van Jacob, de vaders van de 12 stammen van Israël.

En er waren ook 12 discipelen, 12 apostelen.

De vertegenwoordigers van het nieuwe Israël.

Van af Zijn troon in de hemel regeert God als Koning.

Maar Hij doet dat niet alleen.

Hij schakelt daar de kerk van alle eeuwen bij in.

“Wie overwint, zal samen met Mij op mijn troon zitten, net zoals Ikzelf overwonnen heb en samen met Mijn Vader op Zijn troon zit.” (3:21)

Met deze belofte eindigt de Here Jezus Christus Zijn zevende briefje aan de gemeenten in Klein-Azië.

Wie, broeders en zusters, jongelui, blijft volharden in zijn geloof ... zal straks mogen zitten op één van die tronen voor de grote troon van God.

In witte kleren!

Wit is de kleur van de reinheid.

Zij, die op de tronen in de hemel zitten ... hun kleren zijn gewassen in dat bijzondere waswater: het bloed van het Lam.

Het bloed van de Here Jezus Christus, dat als het Lam van God Zijn leven heeft gegeven als een losprijs voor velen.

Witte kleren: kleren die je oude leven - vol met zonden en tekortkomingen - zullen bedekken.

En met een gouden krans op je hoofd.

Een overwinningskrans.

Net als straks de winnaar van de Tour op het erepodium zal staan.

Je hebt het - met Gods hulp - gehaald.

De finish, het einddoel ... van je leven.

Zo bewijst God je Zijn trouw.
Zijn beloften zijn ja-en-amen.
Kijk maar omhoog naar de hemel.
De regenboog rond Zijn troon is er - nog steeds - het zichtbare bewijs van.

***

Ad C.

5. En nog zijn we niet uitgekeken in de hemel.
Het is, lieve mensen, een kleurrijk visioen.
We zien bliksemschichten, we horen donderslagen.
Het lijkt wel de Sinai, de berg waar God Zijn verbond met Israël heeft gesloten.
Toen openbaarde God Zijn majesteit en heerlijkheid in bliksem en donder.

Er branden ook fakkels voor de troon van God.
Zeven vurige fakkels.
Symbool voor de volheid en de volmaaktheid van de Heilige Geest.

Wat mij opvalt ...

Alles in dit visioen herinnert ons aan de eredienst van het Oude Testament.
Of misschien moet je het wel omkeren.
Wat op aarde gebeurt ... dat is een afspiegeling van wat er in de hemel plaatsvindt.
De hemelse eredienst staat model voor de eredienst op aarde.

Ik kan me nog een gesprek herinneren met een groep catechisanten over de kerkdienst.

Over de motivatie om 's zondags naar de kerk te komen.
Om samen te zingen en te luisteren naar het Woord van de Here God.
Natuurlijk kom je naar de kerk om er iets mee te krijgen.
Toerusting voor je christen-zijn van elke dag.
De uitleg van een gedeelte uit de Bijbel.
Maar eigenlijk is dat niet het goede motief.
Het is wel mooi als je iets 'leert' de preek van de dominee.
Of dat je aangesproken wordt door een lied of een zin uit een gebed.
Maar we komen 's zondags niet naar de kerk voor óns plezier ... want soms is het helemaal niet zo plezierig in de kerk, zeggen jongeren.
En misschien hebben ze ook wel gelijk.

We komen in de kerk niet voor óns plezier.
We komen er ... voor Góds plezier.
Hij wil dat we komen.
Hij wil dat we Hem in de kerkdiensten zullen dienen.
Om er te leren hoe het straks zal zijn ... in de hemel.
God dienen, met ons zingen, met ons bidden, met ons dankzeggen.
Met ons luisteren naar de Bijbel, naar Zijn Woord.

Er wordt in onze kerken de laatste tijd nogal wat geschreven en nagedacht over de tweede kerkdienst op zondag.

Laat ik er dit over mogen zeggen:

Van Gods kant bezien zouden deze diensten best wel beter bezocht kunnen worden.
Hoe fijn, lieve mensen, moet het voor God zijn als Hij zoveel mensen 's zondags bij elkaar ziet in de kerk.

Hoe fijn moet het voor God zijn als Hij - vanaf Zijn troon in de hemel - ons als Zijn gemeente hoort zingen op de aarde.

Heb jij, hebt u, de kerkdienst zo wel eens bekeken?

Vanuit de hemel?

Vanaf Gods kant?

*

6. Er is - om de beide schriftlezingen met elkaar te verbinden - veel overeenkomst tussen Jesaja 6 en Openbaring 4.

Eeuwen vóór Johannes mocht de profeet Jesaja ook al door een geopende deur in de hemel zien.

De vier dieren vol ogen uit het visioen van Johannes zijn als de vier serafs - de engelenfiguren - die Jesaja eens zag.

Zij vertegenwoordigen heel Gods schepping: de mensen en de dieren.

Want vier is in de getallentaal van de Bijbel ... het getal van de aarde.

Daarom hebben ze ook ogen van voren en van achteren.

Daar zien ze mee naar de vier windstreken van de aarde.

Niets ontgaat er aan blik.

En hun zes vleugels stellen hen in staat om als boodschappers van God zich over heel de aarde te verplaatsen.

De vier dieren, de vertegenwoordigers van alles wat God op de aarde heeft geschapen.

Ze hebben geen rust, want dag en nacht brengen ze aan Hem, die op de troon gezeten is, heerlijkheid en eer en dankzegging, zeggende:

"Heilig, heilig, heilig is God, de Heer, de Almachtige, die was, die is en die komt."

***

We naderen het einde van de verkondiging.

In de hemel, lieve mensen, krijgt de grote Schepper ... de lof en de eer die Hem toekomt.

De vertegenwoordigers van de kerk van alle eeuwen en de vertegenwoordigers van heel Gods schepping buigen zich voor Hem neer.

Maar ook ons leven op aarde mag iets weerspiegelen van wat we (vanmorgen) door de open deur in de hemel mochten zien.

We worden vanuit de hemel opgeroepen om onze Schepper te loven en te aanbidden.

Want Hij heeft ons geschapen.

Voor Hem leven en bewegen wij.

God, die alles heeft geschapen.

De hemel en de aarde.

Uit niets tot aanzien heeft geroepen.

Hij hoefde maar één woord te spreken en de zon, de maan, de aarde en de sterren kregen hun plaats in het heelal.

Hij maakte uit het stof van de aarde de mens: Adam.

Blies hem de levensadem in.

Gaf hem - in Mannin - zijn vrouw, zijn Eva.

Het was - in den beginne - goed tussen God en de mens in het paradijs.

En toen ging het mis.

Onder de troon van God in de hemel, kwam de troon van satan.

Die troon staat op de aarde.

Onder die troon, lieven mensen, leven wij, strijden wij, lijden wij.

En het lijkt soms wel alsof de hemel zich van deze dingen niets aantrekt.

Het lijkt soms wel alsof de deuren van de hemel voor ons gesloten blijven.

Maar gelukkig is dat maar schijn.

Af en toe zie je de zon door het wolkendek heen breken.

Af en toe zie je de hand van God naar de aarde reiken.

Naar jouw leven.

Naar dat van anderen om je heen.

Als een bemoediging, als een bewijs van Zijn oneindige trouw.

Laten we samen bidden:

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Leeuwarden 10 juli 2005

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !